

[Ivar Hansen]

mindre kraftcentre, som i et medspil og i et modspil kan virke til gensidig inspiration og udvikling i forhold til hinanden.

Men det er selvfølgelig også af afgørende betydning, at landets hovedstad i international sammenhæng er i stand til at spille en fremtrædende rolle. Hovedstaden skal ikke konkurrere med det øvrige land direkte. Hovedstaden skal konkurrere med andre hovedstæder i vores del af verden.

Derfor vil jeg også gerne sige, at Venstre hilser denne debat velkommen. Vi har i virkeligheden savnet den længe, og vi ser frem til konkret handling og beslutninger på en række områder. Det vil jeg gerne have sagt til indledning.

Nu er det selvfølgelig fristende her i dag at diskutere, hvad der er gået galt – og det har jo sådan set også allerede fundet sted – men jeg vil nok foreslå, at vi først og fremmest koncentrerer os om fremtiden.

Jeg vil gerne sige, at det, vi i Venstre i særlig grad er optaget af i den forbindelse, er for det første: Hvordan kan vi med mange gode kræfter sætte gang i tingene hos de folk, hos de virksomheder og hos de institutioner? Hvordan kan vi i det hele taget få gang i de mange slumrende kræfter, der hellere end gerne ville virke i København, hvis de bare kunne få lov?

For det andet: Hvordan kan vi få taget initiativer, der kan gøre København til en international by på mange områder, også hvad angår forskning, uddannelse, kongresser, kultur og turisme?

For det tredje: Hvordan kan vi få taget initiativer, der sikrer, at hovedstaden i fremtiden kan udnytte de uanede muligheder, der eksisterer på grund af placeringen ved porten til Norden og Vesteuropa og i henseende til de nye muligheder, der utvivlsomt vil åbne sig i de østeuropæiske lande.

For det fjerde: Hvordan kan vi få en knudret og langsommelig planlægning og et stadig knopskydende bureaukrati effektiviseret og reduceret til det mindst mulige?

Endelig for det femte: Hvordan bærer vi os ad med at få den negative udvikling vendt, som siden 1970 har mere end halveret industribeskæftigelsen i København? Det er da en trist udvikling. Det er også en af de ting, som initiativgruppen gør opmærksom på i sin i øvrigt udmærkede rapport, som jeg gerne vil komplimentere arbejdsgruppen for.

Men når det er sagt, skal der føjes til, at hovedstaden og i særdeleshed Københavns Kommune må forstå, at fremtiden begynder med byens egen vilje til at tænke nyt, utraditionelt og gerne stort, som det sømmer sig for en hovedstad.

Men vi må selvfølgelig stille spørgsmålene: Hvorfor har der været denne negative udvikling i landets største kommune de sidste 20 år? Hvorfor er erhvervslivet flyttet? Hvorfor er befolkningstallet gået tilbage? Hvorfor har befolkningen fået denne skæve sammensætning, som tilfældet er? Hvorfor er bureaukratiet vokset som allerede dokumenteret? Hvorfor er planlægningen så langsommelig? Disse og mange andre spørgsmål kan stilles – de bør også stilles – og man bør selvfølgelig kikke på, hvorfor det er gået sådan, men det fører for vidt i denne tale at dvæle ret længe ved det.

Jeg kunne da godt fristes til at sige, at det var måske en opfordring værd at sige til Københavns bystyre: Hvad med at arrangere en lille udflugt til Amsterdam? Amsterdam er en by med 700.000 indbyggere. Der har man opdelt byen i en række regioner, i selvstyrende enheder. Dermed har man oplevet mere medleven fra borgernes side. Man har oven i købet fået en billigere, en hurtigere administrativ planlægning og drift i det hele taget.

I den forbindelse ville jeg så godt føje til, at jeg synes, det var interessant, at hr. Svend Auken gjorde sig nogle tanker med hensyn til fremtiden og en eventuel opdeling af Københavns Kommune. Måske taler vi her om en for stor kommune, der kunne gøres bedre ved at gå ind på de tankegange, jeg her har fremhævet, og som hr. Svend Auken også havde med i sin tale.

Hvis vi ser på statistikkerne over industribeskæftigelsen i Københavns Kommune, kan vi konstatere, at antallet af industriarbejdspladser fra 1970 til 1988 er faldet fra 72.000 til 24.000, og det er næppe steget siden. Hvis vi tager Ringkøbing Amt, er industribeskæftigelsen i samme periode steget fra 21.000 til 32.000. Jeg ved godt, at det kan være svært og knap nok rimeligt at sammenligne disse to områder af landet; det vil jeg godt medgive. Men alligevel er tendensen klar.

Derfor må man spørge sig selv: Er det, fordi flertallet i Københavns Borgerrepræsentation og Magistrat har haft og fortsat har en negativ